

Arrest

nr. 122 747 van 18 april 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het treffen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) , aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS , die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende vijf asielaanvragen in alsook verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9 bis en 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) die allen op niets uitdraaiden.

1.2. Op 14 april 2014 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...)

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

- ☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

- ☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een vijf eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.10.2007 (bijlage 13qq), op 26.08.2009 (bijlage 13quater), op 24.04.2012 (bijlage 13quater), en op 06.11.2012 (bijlage 13quater), en op 31.03.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 14.03.2007 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 02.07.2007. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 03.10.2007. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 17.10.2007) geldig 15 dagen. Betrokkene diende op 06.03.2008 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.01.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag

definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 14.04.2009. Betrokkene diende een derde asielaanvraag in op 30.07.2009. Deze werd op 26.08.2009 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen. Betrokkene diende een vierde asielaanvraag in op 24.04.2012. Deze werd op 24.04.2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen. Betrokkene diende een vijfde asielaanvraag in op 19.06.2012. Deze werd op 06.11.2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen.

Betrokkene diende op 08.08.2007 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 13.08.2008. Deze beslissing is op 15.09.2008 aan betrokkene betekend. Op 27.09.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 21.02.2013. Deze beslissing is op 14/04/2014 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende op 14.02.2011 een tweede een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 23.09.2011. Deze beslissing is op 29.02.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene diende op 16.05.2012 ook een tweede een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.07.2012. Deze beslissing is op 07.11.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 19.11.2012 nog een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.12.2013. Deze beslissing is op 19.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanhoudingsbevel wegens diesftal, bendeforming en gebruik van valse documenten. Op 31.03.2014 werd hij vrijgesteld met een bevel om uiterlijk op 07.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een vijf eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.10.2007 (bijlage 13qq), op 26.08.2009 (bijlage 13quater), op 24.04.2012 (bijlage 13quater), en op 06.11.2012 (bijlage 13quater), en op 31.03.2014. (...)."

1.3. Op 14 april 2014 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de eerste bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 2, 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens werpt verzoekende partij de schending op van de *“principes van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker citeert de motivering van de eerste bestreden beslissing en betoogt als volgt:

“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat de ongegrondheidsbeslissing die zij op 21 februari 2013 genomen heeft aan verzoeker betekend werd op 14 april 2014. Niets is echter minder waar. Verzoeker heeft de beslissing van 21 februari 2013 nooit betekend gekregen. Verzoeker ontving in het centrum van Merksplas op 14 april 2014 enkel de bijlage 13 septies en 13 sexies. Hij ontving geen beslissing met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag om medische redenen. Dit werd telefonisch bevestigd aan de raadsman van verzoeker door de sociaal assistente van het centrum op 16 april 2014. De raadsman nam dan contact op met de Dienst Vreemdelingenzaken (dienst humanitaire regularisatie) die telefonisch eveneens bevestigde dat er in het administratief dossier geen bevestiging was dat de beslissing betekend werd.

Dit betekent concreet dat verzoeker nog steeds een ontvankelijke medische regularisatieaanvraag heeft en dat hij dus volledig onterecht op 24 april 2012, 6 november 2012, 31 maart 2014 en vooral op 14 april 2014 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend kreeg.

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Aangezien verzoeker nooit de ongegrondheidsbeslissing betekend kreeg in verband met zijn regularisatieaanvraag, moet zijn aanvraag nog steeds als ontvankelijk aanzien worden. Dit betekent dat verzoeker voorlopig gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven en zich aldus in het eerste deel van het eerste lid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet bevindt. Verzoeker verblijft thans NIET illegaal op het grondgebied. Het bevel waartegen verzoeker thans in beroep gaat, werd dus volledig onwettelijk genomen. Bijgevolg is ook de detentietitel volledig onwettelijk. De aanhouding en de detentie maken een inbreuk op artikel 5 EVRM.

Verwerende partij is in haar beslissing dan ook duidelijk niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, wat een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. De gegeven motivering mist dus niet enkel draagkrachtige feitelijke gronden, maar eveneens draagkrachtige juridische gronden. Hierdoor is de motivering volledig verkeerd en de beslissing onwettelijk”.

4.3.3. Het eerste middel is prima facie onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 2 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat te concretiseren hoe voormelde bepaling geschonden wordt door de eerste bestreden beslissing. Voorts zijn er meerdere “*principes van behoorlijk bestuur*”. Verzoeker laat na te concretiseren welke beginselen van behoorlijk bestuur andere dan de zorgvuldigheidsplicht hij geschonden acht door de eerste bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoeker. Ook dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk. Ten slotte kan verzoeker gelet op het gestelde in punt 3 niet dienstig de schending opwerpen van artikel 5 EVRM. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van grieven die verband houden met de detentie van verzoeker.

4.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.5. Verzoeker ontwikkelt een gans betoog inzake een nog niet betekende beslissing van de verwerende partij van 21 februari 2013 waarbij ze een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaarde, maar te dezen dient de Raad op te merken dat zelfs indien deze beslissing nog niet zou betekend zijn, dit niet betekent dat ze niet getroffen werd en bekleed is met het privilège du préalable. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat er nog sprake is van een hangende ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet waardoor hij op legale wijze in het Rijk verblijft en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing steunt, geen toepassing kan vinden .

Het eerste middel is prima facie voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.3.6. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 9 ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel,*

zorgvuldigheidsplicht" en van "het principe van richtlijnconforme interpretatie van Europese richtlijnen". Tevens werpt verzoeker opnieuw de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De waarde die in dit artikel vervat ligt is fundamenteel voor elke democratische samenleving en het verbod dat hieruit voortvloeit is enkel in absolute termen uit te drukken, wat wil zeggen dat het geen uitzonderingen duldt. Zoals uw Raad de Europese rechtspraak hieromtrent zelf parafraseert verbiedt artikel 3 EVRM in absolute termen "foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218)."

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107). Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 388). De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen.

In casu is dit duidelijk niet gebeurd.

Verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van post-traumatisch stress syndroom dat het gevolg is van de problemen die hij gekend heeft voor hij uit Tsjetsjenië vluchtte. Verwerende partij was hiervan op de hoogte aangezien er verschillende regularisatieaanvragen op basis van medische redenen werden ingediend door verzoeker.

Verzoeker lijdt al enkele jaren aan deze ziekte, maar de laatste tijd is zijn gezondheidstoestand er op achteruit gegaan. Dit blijkt onder andere uit het arrest van Uw Raad van 19 september 2013 waarin duidelijk aangehaald wordt dat "daarentegen blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 12 november 2011, attest dat op regelmatige wijze werd overgemaakt en dat door de verwerende partij in overweging werd genomen, dat een opname in de psychiatrie wordt voorzien voor december 2012. Er kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat de gezondheidstoestand van een persoon die kampt met geestelijke gezondheidsproblemen maar daarvoor voorheen slechts ambulante en medicamenteuze behandeling werd, ongewijzigd is gebleven wanneer de evolutie van zijn ziektebeeld uiteindelijk toch noopt tot een geplande opname in een psychiatrische instelling." Verder dient ook verwezen te worden naar de recentere medische attesten die door de toenmalige raadsman van verzoeker werden toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk nr. 7): "hospitalisation programmée prochainement en psychiatrie", "Mr. Ruslan Gaysumov nécessite une hospitalisation de 2 semaines dans le service médico-psychologique", "Mr. Ruslan Gaysumov nécessite une hospitalisation de 3 semaines dans le service médico-psychologique (dd. 11/12/13)".

Verzoeker kreeg in januari 2010 dan ook terecht een ontvankelijke beslissing met betrekking tot zijn medische regularisatie. Aldus was verwerende partij van oordeel dat de aanvraag voldeed aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden en prima facie aan de risicovereiste van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat PTSS een ernstige aandoening is die de bescherming van artikel 3 EVRM kan verdienen. (EHRM, Paramsothy v. Nederland, 2005) In het arrest Karim t. Zweden van 4 juli 2006 heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico er dient na gegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is. (EHRM, Karim t. Zweden, 2006). (Zie ook MAES M., "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", T.Vreemd. 2013, afl. 1, 19-39.)

Zoals reeds aangehaald werd de ongegrondheidsbeslissing nooit aan verzoeker betekend waardoor hij niet weet waarom zijn aanvraag in 2013 geweigerd werd. Verzoeker heeft dit ook niet kunnen aanvechten voor Uw Raad.

De medische problematiek werd door verwerende partij dan ook nooit degelijk onderzocht. In geen enkele (betekende) beslissing van verwerende partij wordt er ingegaan op de medische problematiek van verzoeker en op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling in Rusland. Er wordt ook nergens ingegaan op het feit dat het PTSS het gevolg is van de problemen die verzoeker gekend heeft in Rusland. De oorzaak van verzoekers psychische problemen ligt in het trauma dat hij in zijn land van herkomst opliep. Een terugkeer naar dit land houdt dus mogelijks verregaande gevolgen in voor de medische toestand van verzoeker. Hierover werd door verwerende partij nooit onderzoek naar verricht. Nochtans oordeelde Uw Raad reeds eerder dat:

"[...] il ressort clairement tant de la demande d'autorisation elle-même que des certificats médicaux y annexés qu'il existe une corrélation entre l'état de santé de la première requérante et son pays d'origine. Ainsi le médecin traitant a formellement déconseillé le retour de la requérante en Arménie en précisant : « lien de cause à effet entre son pays d'origine et son état médico-psychologique ». Cet élément était d'ailleurs encore souligné par la demande d'autorisation de séjour elle-même. Il ressort du dossier administratif que la partie défenderesse disposait de ces documents au moment de la prise de la décision. Force est dès lors de constater que la partie défenderesse ne pouvait, sous peine de méconnaître ses obligations rappelés supra, éluder l'analyse de cet élément et se borner en termes de motif à renvoyer à l'avis du médecin conseil qui estime que : « du point de vue médical, qu'il n'existe aucune contre-indication à un retour vers le pays d'origine ». Dès lors que la partie défenderesse n'a nullement abordé cet aspect de la demande dans la décision attaquée, elle n'a pas permis à la requérante de comprendre les motifs de la décision entreprise." (RvV 31 januari 2012, nr. 74 439.)

Eveneens volgens de rechtspraak van uw Raad, moeten ook persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht worden genomen. Met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, is uw Raad van oordeel dat factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat alle omstandigheden, zoals de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en ook de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland hiertoe relevant is:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn." (RvV 14 februari 2013, nr. 97.196.)

In casu heeft verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek gevoerd van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De bestreden beslissing herneemt enkel eerder genomen beslissingen (over 9ter aanvragen), die op hun beurt enkel standaardmotiveringen bevatten. Er is nooit een individueel, nauwkeurig en uitgebreid onderzoek geweest van de medische problematiek van verzoeker en de behandelingsmogelijkheden in Rusland.

In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een

schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Naast artikel 3 en 13 EVRM, alsook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schendt verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een simpele opsomming van de eerder genomen beslissingen over medische regularisatieaanvragen kan bezwaarlijk beantwoorden aan de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Tenslotte wenst verzoeker nog te verwijzen naar een arrest van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014) waarin geoordeeld werd dat een annulatieberoep bij uw Raad, in geval dat er een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, geen effectief rechtsmiddel uitmaakt. Het garandeert immers niet dat nieuwe elementen in overweging zullen genomen worden, onderzoekt enkel de wettigheid en werkt niet schorsend:

“B.4.2. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ».

Artikel 13 van hetzelfde Verdrag bepaalt :

« Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ». (...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Zoals hierboven reeds aangehaald werd, werd er door verwerende partij nog een negatieve beslissing in verband met de medische regularisatieaanvraag van verzoeker genomen op 19 maart 2014. De beroepstermijn van deze beslissing loopt nog. Verzoeker kan tot morgen nog een annulatieberoep indienen bij Uw Raad. Uit het hierboven geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt echter duidelijk dat dit beroep niet aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals voorgeschreven door artikel 13 EVRM. Hetzelfde geldt voor elk beroep dat verzoeker zal indienen tegen beslissingen omtrent zijn aanvraag tot regularisatie om medische redenen.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden”.

4.3.7. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet aangezien de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Dit middelonderdeel mist juridische grondslag. Verder is het middelonderdeel waarin de schending opgeworpen wordt van “*het principe van richtlijnconforme interpretatie van Europese richtlijnen*” niet uitgewerkt waardoor het eveneens onontvankelijk is.

4.3.8. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan verwezen worden naar het gestelde in punt 4.3.4.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

4.3.9. Verzoeker klaagt zich in se over het feit dat zijn medische problematiek nooit degelijk onderzocht werd en dat er nooit een individueel, nauwkeurig en uitgebreid onderzoek geweest is van zijn medische problematiek en de behandelingsmogelijkheden ervan in Rusland. Sinds de aanvraag 9 ter van 27 september 2009 waarover de verwerende partij op 21 februari 2013 op grond van een medisch advies van de arts-adviseur van 21 februari 2013 oordeelde dat ze ongegrond is, heeft verzoeker nog twee medische verblijfsaanvragen ingediend, namelijk op 16 mei 2012 en op 19 november 2012. Beiden aanvragen werden respectievelijk op 27 juli 2012 en 17 december 2013 onontvankelijk verklaard en werden blijkens het administratief dossier betekend, wat ook blijkt uit de bijlagen gevoegd bij het verzoekschrift. De beslissing van 27 juli 2012 is definitief aangezien ze niet aangevochten werd bij de Raad en voor wat de beslissing van 17 december 2013 betreft, doet verzoeker niet meer dan vaststellen dat de beroepstermijn nog loopt (zij loopt af vandaag op 18 april 2014) en dat een annulatieberoep toch niet een effectief beroep zou zijn. De beslissing van 27 juli 2012 strekt ertoe te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9 ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verwerende partij baseert zich hiervoor op een medisch advies van de arts-adviseur van 26 juli 2012. De beslissing van 17 december 2013, die trouwens verwijst naar de eerder getroffen 9 ter beslissing van 21 februari 2013 zodat verzoeker niet kan voorhouden niet te weten dat deze beslissing getroffen werd, heeft artikel 9 ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag en strekt ertoe te stellen dat er geen wijzigingen zijn in verzoekers gezondheidstoestand en baseert zich hiervoor eveneens op een medisch advies van de arts-adviseur van 13 december 2013. Gelet op het feit dat elke 9 ter beslissing die ten aanzien van verzoeker getroffen werd, gebaseerd is op een medisch advies

van een arts die de medische getuigschriften beoordeelde aangaande verzoeker, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat zijn medische problematiek nooit degelijk onderzocht werd.

4.3.10. Te dezen merkt de Raad op dat verzoeker zich in se druk maakt over vroeger ingediende 9 ter aanvragen maar nergens concreet met enig medisch stuk aantoonst of aannemelijk maakt dat zijn medische situatie actueel, op dit eigenste ogenblik, van die aard is dat zijn verwijdering en terugkeer naar zijn land van herkomst een schending vormt van artikel 3 EVRM. Sedert 19 november 2012 heeft verzoeker geen medische verblijfsaanvraag meer ingediend. Ook bij zijn verzoekschrift voegt hij geen enkel stuk waaruit blijkt dat hij nog een actueel gezondheidsprobleem heeft waarvoor hij behandeld dient te worden, laat staan dat zijn gezondheidstoestand achteruit is gegaan. Integendeel verzoeker voegt oude medische stukken bij zijn verzoekschrift die dateren van 2013 en die prima facie beoordeeld werden in het licht van de ingediende aanvraag 9 ter van 19 november 2012 waarover verwerende partij de bovenvermelde beslissing trof van 17 december 2013. Verzoeker kan uit het arrest van de Raad nr. 110 208 van 19 september 2013 waarbij een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing die door de verwerende partij getroffen werd over verzoekers 9 ter aanvraag van 19 november 2012 vernietigd werd, niet dienstig afleiden dat zijn gezondheidstoestand erop achteruit gegaan. Hierin werd een medisch stuk beoordeeld, dat dateert van 12 november 2012 en dat handelt over een opname in de psychiatrie voorzien in december 2012. De Raad stelt niet meer in dit arrest dan dat op grond van dit stuk niet kon geoordeeld worden dat verzoekers medische situatie ongewijzigd is gebleven. Achteraf trof de verwerende partij trouwens de hoger besproken beslissing van 17 december 2013 waarbij de 9 ter aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard werd, ditmaal op grond van een advies van een arts-adviseur.

4.3.11. Alleszins, bij een beoordeling van een grief 3 EVRM houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM. Het feit dat een beschikbare medische behandeling mogelijkerwijs minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, is op zichzelf geen doorslaggevend element in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het gegeven dat de behandeling van een aandoening in het land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België of dat een beroep moet gedaan worden op een andere arts dan de gebruikelijke arts in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: *“La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses”* en *“l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.”* (§§ 42 en 43 van het arrest; vrije vertaling: *“De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.”* en *“art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.”*). Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België en zeer recent bevestigd in het arrest van het EHRM van 27 februari 2014 in de zaak Joseph t. België). Verzoeker toont nergens in concreto aan dat hij zich gelet op de elementen die zijn zaak nu actueel kenmerken, in een uitzonderlijk geval bevindt zoals bedoeld in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

4.3.12. Uit het voormeld arrest van het EHRM Joseph t. België (§120) blijkt ook dat het EHRM aandacht besteedt aan de stabiele medische toestand van de vreemdeling op het ogenblik van de uitwijzing en diens geschiktheid tot reizen. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker met geen enkel medisch stuk aantoonde dat zijn medische toestand actueel niet stabiel zou zijn of dat hij medisch ongeschikt zou zijn om te reizen. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat de beslissing van de verwerende partij van 21 februari 2013 waarbij ze een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaarde, blijkens het administratief dossier steunt op een advies van de arts-adviseur van 21 februari 2013 waarin deze stelde “ *Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene zou lijden aan een PTSS. Deze aandoening wordt inmiddels reeds gedurende bijna 4 jaar zowel psychotherapeutisch als medicamenteus behandeld, hetgeen ruimschoots voldoende is voor een dergelijke aandoening die ook zonder behandeling in deze tijdsduur zou genezen zijn. Het verder doorzetten van deze behandeling is dan ook onzinnig of heeft andere bedoelingen dan de aanpak van een PTSS. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft* “. Verzoeker die kon kennis nemen van het administratief dossier waarin zich dit advies bevindt, geeft aan dat het hier gaat om een standaardmotivering die blijkens constante rechtspraak van de Raad, vernietigd wordt door de Raad. Het weze herhaald dat verzoeker zelf geen enkel actueel medisch stuk aanbrengt waaruit zou blijken dat zijn aandoening nog steeds behandeling vereist, laat staan dat deze behandeling niet toegankelijk of beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst. Uit het enkele feit dat de beslissing van de verwerende partij van 21 februari 2013 waarbij ze de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaarde, mogelijkerwijs nog niet betekend werd of dat deze beslissing mogelijkerwijs een standaardmotivering bevat, kan niet worden geconcludeerd dat er een ernstig risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat bij de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing.

4.3.13. De Raad stelt afsluitend vast dat de verzoeker in het kader van zijn onderhavige vordering niet aantoonde dat zijn medische toestand dermate uitzonderlijk en zwaarwichtig is dat er dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing er in zijn land van herkomst. Hij toont niet aan dat zijn aandoening nog medische behandeling behoeft, laat staan dat een behandeling voor hem niet toegankelijk of beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst. De loutere bewering dat de uitwijzing een reëel risico zal inhouden voor zijn leven en zijn fysieke integriteit of zelfs een reëel risico zal inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is geenszins voldoende om een daadwerkelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Prima facie wordt niet aangetoond dat de uitwijzing van de verzoeker, gezien zijn medische toestand, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

4.3.14. Verzoeker acht voorts een simpele verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen inzake medische verblijfsaanvragen een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar verzoeker kan hierin niet gevolgd worden aangezien deze beslissingen de beoordeling inhouden van de gezondheidstoestand van verzoeker zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3.15. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 maar laat na de relevantie aan te tonen van dit arrest voor onderhavige betwisting. Immers heeft dit arrest betrekking op een annulatieberoep dat openstaat tegen beslissingen die genomen zijn door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had. Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze het dispositief van het arrest van het Grondwettelijk Hof kan worden toegepast op de bestreden beslissingen in casu. Hij toont niet aan en maakt geenszins duidelijk dat er een verband kan worden gelegd tussen het arrest van het Grondwettelijk Hof en onderhavige vordering die hij indient tegen de thans bestreden beslissingen, laat staan tussen dit arrest en het annulatieberoep dat hij zinnens is in te dienen tegen de beslissing van de verwerende partij van 21 februari 2013 waarbij ze een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van

artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaarde, en dat er zich in het kader van dit alles een beoordeling naar analogie opdringt met het arrest van het Grondwettelijk Hof

Het tweede middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.3.16. Voor zover verzoeker onder het kopje “moeilijk te herstellen nadeel” van zijn verzoekschrift de schending aanhaalt van artikel 8 EVRM en hierbij zijn privéleven aankaart en dit betreft op zijn fysieke en geestelijke integriteit, herhaalt de Raad dat verzoeker nalaat met enig medisch stuk aan te tonen dat dit door een terugkeer riskeert geschonden te worden. Het gegeven dat verzoeker een privéleven ontwikkelt gedurende een precair verblijf als asielzoeker en als aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen en in dit verband een medische behandeling genoot, doet in hoofde van de verwerende partij niet de positieve verplichting ontstaan op grond van artikel 8 EVRM om verzoeker op het grondgebied toe te laten.

4.3.17. Er werd geen ernstig middel aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing waardoor de tweede bestreden beslissing, waartegen geen middel ontwikkeld wordt, tevens overeind blijft.

De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Hierdoor is er ook geen noodzaak om te antwoorden op de exceptie van onontvankelijkheid van de ingestelde vordering, door de verwerende partij opgeworpen in haar nota voor zover de eerste bestreden beslissing wordt bestreden.

5.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MAES

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MAES

M. EKKA